

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„În Iordan botezându-te tu Doamne, închinarea Treimei s'a arătat.”

(Troparul Bobotezii.)

Spălarea cu apă este mai întâiu curățirea înlinăciunii trupești și era poruncită evreilor încă prin legea lui Moisi, ca o datorință religioasă: înainte de sederea la masă, înainte de rugăciune și înainte de aducerea jertfei. „Spăla-voi întru cei nevinovați mâinile mele și voi înconjura altarul Tău Doamne.” (Ps. 26, 6.) Dela spălarea înlinăciunii trupești trece apoi însemnătatea aceasta a spălării și asupra celor „sufletești” și în acest înțeles apa este și un „simbol,” o închipuire a spălării păcatelor. „Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei și mai vârtos decât neaua mă voi albi.” (Ps. 50.)

Așa dar, mai este numai un pas până la spălarea trupului întreg, care dătină o împrumulasă evreii dela Babiloneni pe timpul „robiei babilonice,” practicându-o și după reîntoarcerea lor în Iudeea.

Prin aceasta am ajuns la botezul aplicat de către Ioan Botezătorul în pustie. „Era Ioan botezând în pustie și vestind botezul pocăinții întru iertarea păcatelor.” (Marcu 1, 4.)

Mărturisirea păcatelor, pocăința oamenilor premergea, iar ca încheiere a acestei pocăinți urma botezul aplicat de către sf. Ioan Botezătorul. Acesta însă nu era botezul cel desăvârșit, deoarece Ioan în modestia sa cea mare, botezul său îl socotea numai ca o pregătire, ca o prevestire, ca o făgăduință a botezului lui Isus Hristos. „Eu vă botez pe voi cu apă, dar Acela care vine

după mine, vă va boteza cu Spiritul Sfânt,” — zicea sf. Ioan. Și cine este „Acela”? Este însuși Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Sosi timpul din veșnicie hotărît din partea lui Dumnezeu-Tatăl, ca „Fiul Său cel iubit,” Isus Hristos să părăsească viața contemplativă din Nazaret, spre a începe viața oboșitoare și agitată a apostoliei, a mântuirii neamului omenesc din „păcatul strămoșesc” și din „osânda cea veșnică a iadului.”

Isus trebuia să renunțe la societatea intimă a scumpei Sale Mamă pentru a trăi de aici încolo trei ani în mijlocul oamenilor dușmănoși. Și despărțirea lui Isus de ginșa Lui Mamă și de purtătorul Lui de grijă, de sf. Iosif, în mijlocul cărora a viețuit 30 de ani a fost foarte pătrunzătoare și dureroasă.

Isus luându-și rămas bun dela jalnica și scumpa Sa Mamă și dela sf. Iosif, voiește să-și sfințească viața publică printr'un act de cea mai mare însemnătate și de smerenie, primind botezul din mâinile Înaintemergătorului Său: Ioan Botezătorul. „Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, către Ioan, ca să se boteze dela dânsul.” A voit Isus a sfinți apa și a o face materie pentru spălarea sufletelor noastre, prin botezul întemeiat de Dânsul, ca să putem fi și noi sfinți și moșteni ai împărăției cerului.

S'a botezat Isus dela Ioan în apa Iordanului și glasul Tatălui s'a auzit din cer strigând: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit, pe Acesta să-L ascultați,” iar Spiritul Sfânt în chip de porumb s'a coborât preste El.

Sfânta maică Biserică catolică ne pune înainte praznic de praznic aproape de două mii de ani, ne înfățișează momente mărețe

din viața lui Isus, toate rânduite pentru mântuirea sufletelor noastre.

Să-l rugăm pe dulcele Isus, ca în praznicul mareț al Bobotezei, al „Arătării Sale” la apa Iordanului, să ne învrednicească a-L primi cu evlavie și smerenie vrednică de buni creștini în suflete noastre, de a ne învrednici a ne sfinți prin sfințita aghiasmă casele și toate lucrurile și avutul nostru și de a cânta cu slujitorii sfintei noastre Biserici:

„Arătat-Te-ai astăzi lumii, și lumina Ta Doamne s'a însemnat peste noi, cari cu cunoștință Te laudăm. Venit-ai și Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.” (Condacul Praznicului).

Dariu Vlad
protopop.

Despre unitatea și ființa nemărginită a lui D-zeu.

Ideia lui Dumnezeu ca o ființă de o infinită desăvârșire nu admite nici o compunere, în Dumnezeu nu este nimic compus. El este înainte de toate o ființă cu desăvârșire simplă, cu toate că este infinit și nemărginit, și cuprinde în sine toate perfecțiunile posibile. În noi se deosebește ființa noastră de însușirile noastre pe cari le avem. Este adevărat că noi facem deosebiri în diferite perfecțiuni a lui Dumnezeu, că altcum nici nu le-am putea exprima prin cuvinte, însă în esență: „aceea ce Dumnezeu posedă — zice sf. Augustin — este El însuși.” Așa dar, Dumnezeu este înțelepciunea, bunătatea, dreptatea șcl. Pentru aceea și perfecțiunile dumnezeiești precum nu se deosebesc unele de altele, așa nu se deosebesc nici de esență unică.

Dumnezeu este simplu în cunoașterea și voința lui. El este întotdeauna totul, ce numai poate să fie în cunoștința și voința lui. La noi aceste activități când se încep când iau sfârșit, pentru că în noi capacitatea asupra unui lucru se deosebește de acțiune în acel lucru. Credința ne învață la toate aceste, fără însă să le putem cuprinde cu mintea noastră. Cu toate acestea Hristos ne poruncește ca să imităm perfecțiunea ne-

sfârșită a Tatălui ceresc: „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru desăvârșit este.”

Cu toate că ființa lui Dumnezeu este de totul simplă, unde numai există ceva, sau unde ar putea numai să existe ceva, în toate acele locuri și Dumnezeu este de față. El este imens — adică nu se poate măsura. „Ceriul și ceriul ceriurilor nu ne pot cuprinde.” (Reg. I. 8, 27.) Prin urmare El este pretutindenea de față: la rugăciunile și la ispitele noastre, la suferința și la truda noastră.

Mereu ne susține bunătatea Lui, înțelepciunea Lui, neputința gândirei și a înțelegerii puterii Lui, ne întărește la faptele noastre, darul Lui ne sprijinește a voi și a face binele. Nu are importanță unde suntem, căci în tot locul suntem lângă El, sau mai bine zis în El.

„În El trăim, ne mișcăm și suntem.” Prin urmare nu este de lipsă, ba nici nu este bine, să ne forțăm fantasia, ca să ne închipuim oarecum pe Dumnezeu, sau să-L căutăm în afară de noi, pentru că noi înșine suntem biserica lui Dumnezeu și suntem pătrunși de El, în măsură mai mare și mai perfectă decât trupul de sufletul nostru. În noi să-L căutăm dar, să-l iubim și să ne rugăm către El.

Dumnezeu în fapte este de față în trei feluri: prin esența Lui, pentru că nu este un loc atât de ascuns unde să nu fie El prezent prin perfecțiunile și prin lucrarea lui; prin atenția Lui, întru cât El cunoaște toate clar și precis, așa întru cât El cunoaște cele mai mici vibrațiuni și dorinți a inimei și sufletului nostru și acele nu sunt secrete și necunoscute de El; Dumnezeu este în fine prezent prin puterea Sa, pentru că El dă puterea existenței și a activității. Prezența aceasta întreită a lui Dumnezeu în fapte este atât de esențială imensității Lui, întru cât faptele până când există, fără Dumnezeu nu pot să existe, nici nu se pot separa de Dânsul.

În anumite locuri Dumnezeu este de față în mod special. În raiu, unde cei fericiți văd pe Dumnezeu față în față. În locurile unde împărtășește daruri și binefaceri speciale, cum sunt bisericile noastre.

Prin darul Lui, în sufletele dreptilor, cum spune el însuși: Cine mă iubește pe mine, acela va fi iubit și de Tatăl, și la El vom merge și lăcaș la El vom lua.”

Prin providența Lui extraordinară, sensibilă și binevoitoare în aleșii Lui, intrucât îi cercetează pre ei cu darurile Sale, le împărtășește lor bucurii sufletești, le comunică lor adevăruri dumnezeiești.

„Doamne Tu în mine erai, și eu nu eram cu Tine, ce singur nu a putut să fie în Tine (păcatul) aceea m'a reținut de Tine. Luminează-mi mintea, ca să Te contemplez în mine, să Te iubesc, să Te posed și ca să mă unesc cu Tine, care pururea ești cu mine.” (Sf. Augustin.)

Tot despre Crăciun.

Dacă Crăciunul nu-i decât un prilej de desfătări pămîntești, de exhibiție de haine scumpe, de mâncări și băuturi abundente, de dănțuit și de punere la cale a intereselor vremelnice, dacă Crăciunul nu e decât atât, atunci sufletul tău rămâne un grajd puturos. În sufletul tău El nu se naște. Zădărnice, tu nu prăznuiești Crăciunul, sfânta venire pe lume a divinului Cuvânt. Nu te înalți cu nimic, nu capeți nici-un dar, rămâi tot omul cel vechiu, care se va țări mereu ca o rămă prin cloaca patimilor tale.

Întoarce-ți ochii spre lumea păgână de altădată și oprește, bunioară, la sofști. Dialectica cea mai subțită, verviajul cel mai scânteiitor, înflorit de imagini prețioase — valuri de mare peste care tălăuzesc împrăștiate petale parfumate de roze. Sofistul simte mare farmec să-și urmărească propria-i gândire în toate avânturile lui, întâi — într'un anumit sens, apoi în sens contrar și să arate mulțimii cu o bucurie neîntrecută că totul e relativ. Sofistul își astupă urechile la țipătul durerii adevărate, nu poate privi în ochii suferinței. Ochii morții, ochii neantului îl îngrozesc de oroare. O, dacă ar privi țărâna oaselor, dacă ar privi foile ce se usucă și se distramă, dacă ar privi cum noaptea vine în locul zilei, dacă ar privi în urma a tot ce se duce — atunci un svon din lumea

care e dincolo de simțuri, i-ar aluneca în suflet, porți nebănuite și nezărite i s'ar deschide.

Dar uitându-te în lumea în care te afli, vei da peste aceeași sofști, peste aceeași lume păgână. Nu-L vrea pe Domnul și totuș sufletul ei pe Domnul îl caută, căci caută pace, fericire, mângâiere; dar nu-L vede deoarece-ce își stă în cale ea însăși plină de trufie, de lăcomie, plină de poftă. Însă uită-te bine în noapte... Ia-ți curajul să te uiți în sus... Steluța curată a gândului sincer de a afla mântuire te va purta spre peștera sfântă... Și vei vedea acolo un pruncușor pe brațele Mamei, pe paie, sub suflarea caldă a vitelor.

Dar nu te vei bucura de vederea Pruncului, dacă nu vei fi ca păstorii cu inima curată. Numai cei curați cu inima pot vedea pe Domnul, pe Domnul cel blând, cel smerit, cel mult bun și iertător.. Ci numai în clipa când cad trențele resimțirii, indiferenței, trândăviei, gândurilor nestatornice și deșarte, îndemnurile spre păcat, numai atunci vedem pe divinul Prunc, numai atunci Pacea ne inundă sufletele.

Zice sfântul Augustin: „Ne-ai făcut pentru Tine, Doamne; și inima noastră, până când ne vom odihni întru Tine va fi fără pace, în trudă.”

Numai atunci va dispărea omul cel vechiu al neliniștei, al păcatului.

O. C.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de pâr. dr. Bălăna
a LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Botezul Domnului.

Timpul de lucrat sosi
 Și iată că într'o zi
 Domnul la Ioan veni ;
 Iar accsta îi grăi :
 „Eu dela Tine voesc
 Să mă botez, Domn ceresc,
 Iară Tu la mine vii
 Botezat vrei ca să fii.“
 Isus zice „las'-acum
 Legea să-o împlinim.“
 In apă Ioan a intrat,
 Pe Isus l-a botezat.
 Când botezul s'a sfârșit
 Cerul iată s'a deschis
 Și trimite Domnul Sfânt
 Spirit în chip de porumb.
 Din ceriuri s'a auzit :
 Acesta-I Fiul Meu iubit ;
 Întru carele bin'-am voit
 Voi pe El să-L ascultați
 Și Lui să-I vă 'nchinați.“

* * *

Exemplul cel mai frumos
 E și-a fost Isus Hristos.
 El a fost pururi model,
 Ca toți să-L urmăm pe El.

Vasile Sechel.

Oficiul protopopes al districtului Sighet.

Nr. 700—1932.

Către toate oficiile parohiale din district.

Se notifică fraților preoți din district, că cu ocazia compactării șematismului s'au făcut mai multe greșeli, trimițându-se câteva exemplare necomplete sau având alte neajunsuri

Aceste exemplare până la data de 20 Ianuarie 1933 se pot schimba la oficiul diecezan.

În consecință sunt invitați toți aceia, cari au primit exemplare defectuoase, a le retrimite până la aceea dată, căci mai târziu — în înțelesul grațiosului ordin episcopal Nr. 5891—932 — schimbare nu se va mai putea face.

Sighet, la 31 Decembrie 1932

Oficiul protopopes.

Posta Administrației.

Cu mulțumită chităm abonamentul de 52 Lei primiți dela Dșoara prof. Octavia Corodeanu.

Calendar săptămânal.

8 — 14 Ianuarie 1933.

8. Dumineca după Botez (Apost Efez 4, 7. Ev. Mat. 4, 12.) C. George
9. Luni M. Polieuct † 259
10. Marți P. Grigore † 395
11. Mercuri C. Teodosie † 529
12. Joi M. Tatiana
13. Vineri M. Ermil
14. Sâmbătă Părinții uciși în Sinai † 209.

